

Tammikuun terveiset!

Richard Ondichon lähettikirje 1/2026
21.1.2026

Rakkaat ystävät ja lähetyksen tukijat,

Kun siirrymme eteenpäin uuteen vuoteen, haluan pysähtyä hetkeksi ja katsoa rehellisesti taaksepäin vuoteen 2025, joka on nyt päättynyt. Kun muistelen mennyttä vuotta, jään usein ihmettelemään, kuinka onnistuimme seurakuntana saamaan aikaan kaiken sen, mitä saimme. Se oli todella Jumalan armon ja voiman ansiota, että meitä kannettiin ja vahvistettiin koko vuoden ajan.

Koimme monia rohkaisevia hetkiä. Useat kasteet olivat jokainen voimallinen muistutus Jumalan pelastavasta työstä yksittäisten ihmisten elämässä. Raamattupiirit jatkuivat uskollisesti viikosta toiseen. Kun lasken yhteen kaikki tiistaisin, keskiviikkoisin ja torstaisin pidetyt raamattutunnit, määrä on huomattava. Se kertoo suuresta työmäärästä, valmistautumisesta, opettamisesta ja sielunhoidosta. Silti se oli työtä, johon Herra antoi minulle voiman, silloinkin kun omat voimani tuntuivat rajallisilta.

Joulukuu oli erityisen mieleenpainuva. Meillä oli paljon toimintaa, ja yksi tilaisuus erottui joukosta erityisesti Sri Lankan ystäviemme suuren osallistujamäärän vuoksi. Olin odottanut noin seitsemääkymmentä henkeä, mutta osallistujia oli tätä enemmän. Emme mahtuneet kaikki alakerran nuorisosaliin, joten jouduimme kokoontumaan sekä alakerrassa että yläkerrassa. Suurin osa osallistujista oli buddhalaisia, ja tämä loi harvinaisen ja merkityksellisen mahdollisuuden kohdata toisiamme vapaasti, rakentaa ihmissuhteita ja puhua avoimesti Jeesuksesta kunnioittavassa ja avoimessa ilmapiirissä.

Samalla vuosi 2025 ei ollut vailla kipua ja monimutkaisuutta. Monet seurakunnan jäsenet saivat myönteisen päätöksen turvapaikkahakemukseensa, ja iloitsimme heidän kanssaan. Toiset eivät saaneet

myönteistä päätöstä. Osa karkotettiin, ja osa päätti palata vapaaehtoisesti pitkän ja tuloksettoman odotuksen jälkeen. Nämä todellisuudet koskettivat seurakuntaamme syvästi ja vaikuttivat työn rytmiiin.

Voin avoimesti tunnustaa, ettei kaikki mennyt niin kuin olin rukoillut tai odottanut. Oli turhautumisen hetkiä, erityisesti silloin, kun joidenkin seurakuntalaisten sitoutuminen muuttui epäsäännölliseksi tai kun toiset muuttivat Helsingistä muualle Suomeen. Joinakin hetkinä tunsin itseni lannistuneeksi, jopa ahdistuneeksi sunnuntaista ja niistä haasteista, joita ne saattaisivat tuoda mukanaan. Monikulttuurisessa työssä palveleminen voi olla emotionaalisesti kuormittavaa, etenkin silloin kun kulttuurierot vaikuttavat siihen, miten sielunhoidollinen ohjaus ymmärretään ja vastaanotetaan.

Tällaisessa toimintaympäristössä palveleminen ei todellakaan ole ruusuilla tanssimista. Monet seurakuntalaiset tulevat taustoista, joissa uskonnollinen kasvatus poikkeaa suuresti kristillisestä uskosta. Nämä erot tulevat usein esiin arkisissa keskusteluissa ja jopa raamattupiireissä. Kaiken tämän keskellä olen jatkuvasti oppinut kärsivällisyyttä, nöyryyttä ja syvempää kuuntelemisen taitoa.

Yksi kokemus opetti minulle erityisen tärkeän läksyn kulttuurisesta ymmärryksestä. Eräässä tilanteessa sanoin vain olevani pahoillani siitä, mitä eräälle henkilölle oli tapahtunut. Kyse ei ollut anteeksipyyntöstä, vaan myötätunnon ilmaisusta. Se kuitenkin ymmärrettiin väärin ja aiheutti pahennusta, minkä seurauksena kyseinen henkilö jätti seurakunnan. Kesti useita viikkoja rukousta ja keskusteluja, ennen kuin ymmärrys palautui, ja lopulta hän pyysi minulta anteeksi. Tämä tapaus muistutti minua siitä, kuinka helposti sanat voivat saada eri merkityksiä eri kulttuureissa.

Toinen jatkuva haaste on se, miten saarnat toisinaan koetaan. Jotkut kokevat, että saarna kohdistuu heidän yksityiselämäänsä, vaikka minulla ei ole tietoa heidän henkilökohtaisista asioistaan. Tämä voi johtaa ajatukseen, että sanoma olisi tarkoitettu kritisoimaan tai pilkkaamaan, vaikka sen tarkoitus on opettaa, rohkaista ja rakentaa Kristuksen ruumista. Nämä ovat monikulttuurisen seurakuntatyön kivuliaita realiteetteja.

Tänä kesänä tulee kuluneeksi kymmenen vuotta tämän työn alkamisesta. Kaiken tämänkin jälkeen opin yhä jatkuvasti lisää ihmisten kohtaamisesta ja viisaammasta viestimisestä. Haasteista huolimatta voin vilpittömästi sanoa, että tämä työ on ollut syvästi palkitsevaa – erityisesti silloin, kun näen ihmisten tulevan Kristuksen luo ja kasvavan uskossa.

Yksi asia jää kuitenkin sydämelleni painamaan. Olin liian hidas kastamaan erään musliminaisen, joka oli kasteopetuksessa. Hän ehti osallistua opetukseen vain neljän viikon ajan ennen kuin hänet karkotettiin, eikä hän saanut kaikkea opetusta. Tämä on tapahtunut vuosien varrella useasti, erityisesti sen jälkeen, kun Maahanmuuttovirasto on kiristänyt turvapaikkakäytäntöjä. Nämä kokemukset ovat opettaneet minulle työn kiireellisyyden turvapaikanhakijoiden parissa. Nykyään toimin rukouksessa ja kastan silloin, kun Herra antaa minulle selkeyden nähdä, että ihminen on ymmärtänyt kristillisen uskon ja on siihen valmis.

Työni luterilaisen kirkon maahanmuuttajatyössä on hyvin erilaista kuin niiden palveleminen, jotka ovat olleet kristittyjä lapsuudesta asti. Palvelen ihmisiä, jotka ovat olleet muslimeja tai muiden uskontojen

seuraajia suurimman osan tai koko elämänsä ajan. En kirjoita tätä kertoakseni menestyksestä, vaan jakaakseni rehellisesti tämän kutsumuksen arjen kamppailut ja haasteet. En siksi, että olisin ollut menestyksekkäs, vaan siksi, että vaikeuksista huolimatta jatkan eteenpäin Jumalan armon varassa.

En ole koskaan tehnyt ihmeitä enkä väitä omaavani mitään erityisiä kykyjä. Tunnistan vain sen, että minua on käytetty välikappaleena Herran viinitarhassa. Kaikki hedelmä, jota tästä työstä on syntynyt, on yksin Hänen työtään. Olen syvästi kiitollinen rukouksistanne, rohkaisustanne ja uskollisesta tuestanne, jotka kannattelevat tätä työtä ja vahvistavat minua jatkamaan.

Kaiken kaikkiaan haluan sanoa tämän selvästi ja vilpittömästi: teidän rukoustenne ansiosta olen voinut palvella täällä. Teidän rukoustenne ansiosta vaikeat asiat ratkesivat silloin, kun ne tuntuivat mahdottomilta. Teidän rukoustenne ansiosta sain voimaa ja jaksamista jatkaa murtumatta, myös lannistuksen ja emotionaalisen kuormituksen aikoina.

Oli hetkiä, jolloin taakka tuntui raskaalta, haasteita tuli monesta suunnasta yhtä aikaa eikä inhimillinen voima olisi riittänyt. Kerta toisensa jälkeen Jumala kuitenkin uudisti voimani. Uskon vilpittömästi, että tämä oli teidän rukoustenne hedelmää. Teidän esirukouksenne kannattivat minua, vahvistivat sydäntäni ja antoivat minulle mahdollisuuden jatkaa uskollisesti silloin, kun olisin muuten saattanut luovuttaa. Minua rohkaisi myös Jumalan sana: **“Mutta kaikessa tässä me saamme täydellisen voiton hänen kauttaan, joka on meitä rakastanut.”** (Room. 8:37)

Kiitän teitä sydämestäni siitä, että seisotte rinnallani ja olette osa tukirinkiäni. Tieto siitä, etten ole yksin, että toiset rukoilevat ja välittävät, on yksi syy siihen, että voimme kokoontua, palvella ja järjestää tilaisuuksiamme innolla ja toivolla. Teidän rukouksenne ovat luoneet ilmapiirin, jossa työ voi jatkua epävarmuudesta huolimatta.

Teidän rukouksenne ovat vaikuttaneet ihmisten elämiin hyvin konkreettisilla tavoilla. Jotkut saivat myönteisen turvapaikkapäätöksen, toiset löysivät työpaikan, jotkut kokivat paranemista ja toiset saivat yksinkertaisesti tulla kirkkoon ja kuulla evankeliumin. Nämä eivät ole pieniä asioita. Ne ovat merkkejä Jumalan armosta, joka vaikuttaa rukoilevan kansansa uskollisuuden kautta.

Sydämeni pohjasta kiitän teitä. Pyydän, että muistatte tätä työtä edelleen rukouksissanne ja luotatte siihen, että Jumala, joka on kantanut meitä tähän asti, johdattaa meitä edelleen eteenpäin tahtonsa mukaan.

Nyt, Herran vuonna 2026

Kun astumme vuoteen 2026, sydämeni on täynnä toivoa ja odotusta. Emme tiedä tarkalleen, mitä tämä vuosi tuo tullessaan, mutta tiedämme Hänet, jonka käsissä tulevaisuus on. Rukoilen, että Jumala johdattaa meitä edelleen, varjelee seurakuntaamme ja avaa uusia ovia työlle ja yhteydelle.

Odotan innolla raamattupiirien, kasteiden ja niiden mahdollisuuksien jatkumista, joissa saamme jakaa Kristuksen rakkautta etsiville – erityisesti niille, jotka tulevat muista uskonnoista tai elävät epävarmuuden keskellä. Toivon myös, että voimme syventää yhteyttämme seurakuntana, tukea toisiamme uskollisemmin ja kasvaa yhdessä ymmärryksessä ja armossa.

Pyydän, että kannatte tätä työtä edelleen rukouksissanne. Rukoilkaa voimaa, viisautta ja kärsivällisyyttä minulle ja kaikille seurakuntamme jäsenille. Rukoilkaa varjelusta, huolenpitoa ja rohkaisua niille, jotka elävät vaikeissa olosuhteissa. Rukoilkaa, että sydämet avautuvat evankeliumille ja että elämät muuttuvat edelleen Kristuksen vaikutuksesta.

Teidän rukoustenne ja Jumalan johdatuksen varassa luotan siihen, että vuodesta 2026 voi tulla jälleen kasvun, palvelun ja siunauksen vuosi. Johdattakoon Herra meitä eteenpäin ja saakaamme aina vaeltaa yhdessä Hänen armossaan ja totuudessaan.

Kristuksessa pysyen,
Hänen palvelijanaan ja teidän,

Lämpimin terveisin

Riku

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Richard Ondichon työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Richard Ondichon rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201. Viitenumero- ja osoiteasiat: Anu Laine anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601 Tukeasi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta. Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon. Keräyslupa: RA/2021/1127